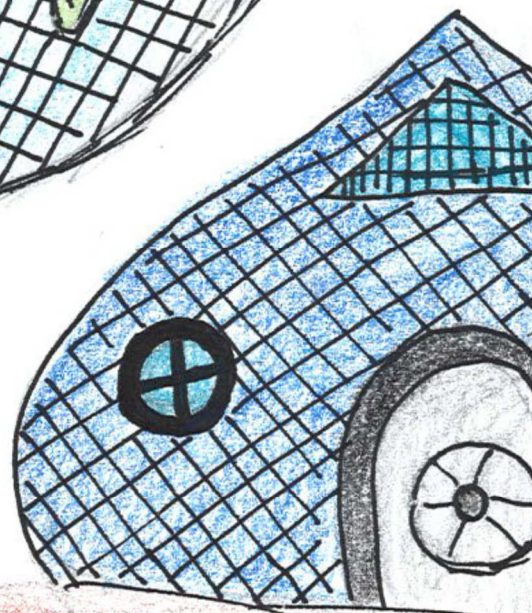
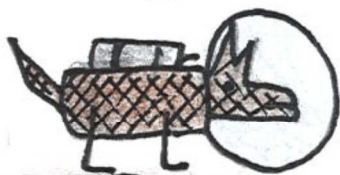
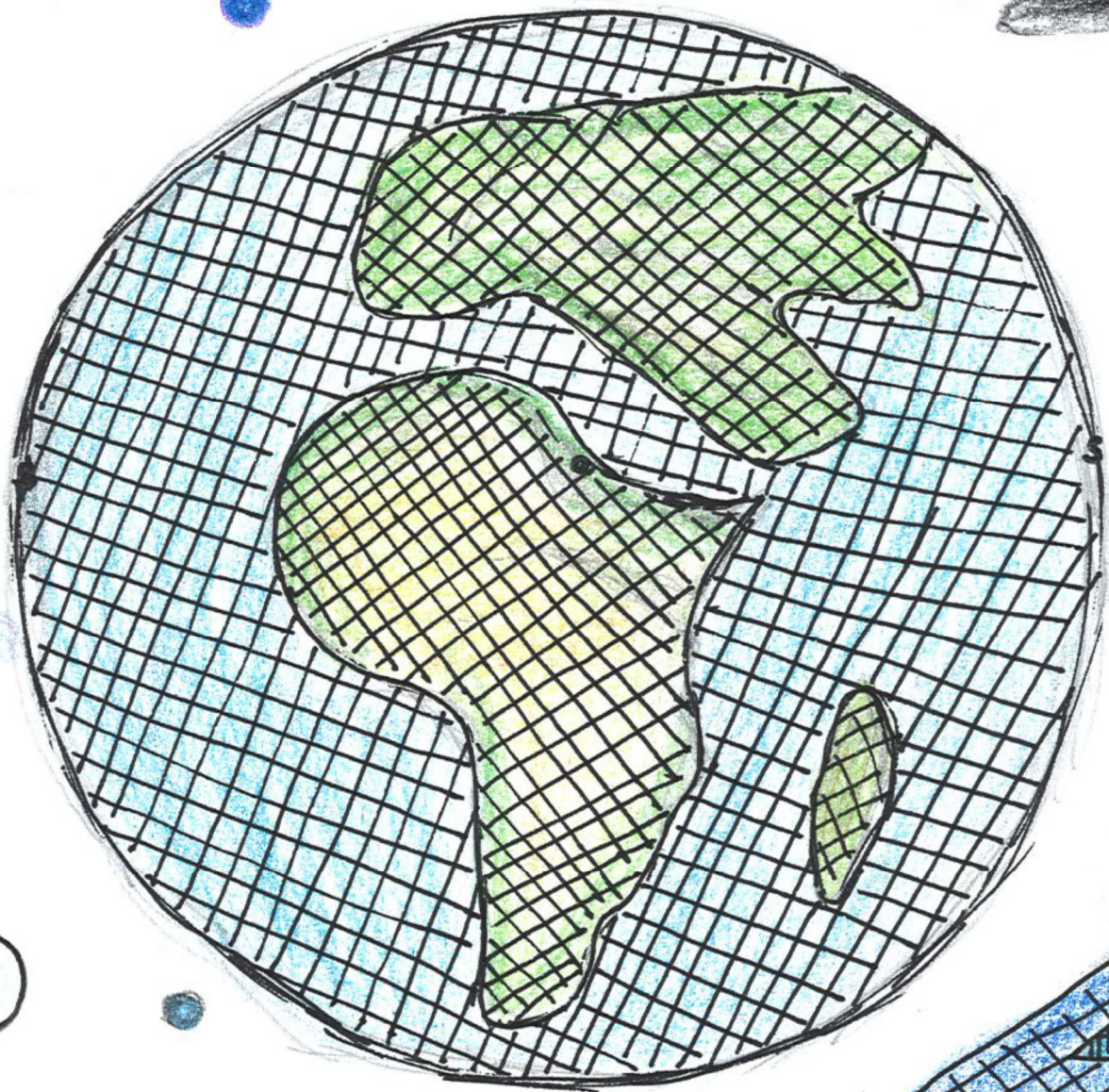

Básničky 2.

Milan Demel

MD

Úvod:

V poslední době se často mluví o znečišťování oceánů, ovzduší atd. Země je domovem každého z nás, proto bychom se k tomu tak měli stavět, záleží na nás, jak si ten domov zařídíme. Tak mě napadlo, že bych se mohl zmínit o tomto tématu.

Igelitka

Když vítr vane z dále,
tu nejednou mě igelitka zahálí.
Mou tvář ovine mi,
je jako žena známá na celé zemi.

Když plavu v mořích a oceánech,
narazím na ni, až se mi tají dech.
Když procházím se po lesích,
tu mává na mně ze stromů a jív.

Na březích potoka
vzhlíží na mne z daleka.
Když na hory se vydám,
taky tě tam potkám.

Jsi všudy přítomná,
tvá moc nás všechny překoná.
Na víc než 100 let,
zde budeš vládnout
a nebude tě moct nikdo zvládnout.

Sportovec

Jsem sportovec,
sjezu každý kopec,
když na kopec vystoupím,
tak se hodně zapotím.

Jsem sportovec,
žádný blbec.
Taky mám rád plec se zelím kyselým.

Jsem sportovec.
Když do posilovny vejdu,
hned si naložím, co si usmyslím.

Jsem sportovec,
venku běhám jako o závod.
Dýchám zplodiny od aut.
Jsem sportovec, jezdím na kole.
Honím kondičku a občas udělám otočku.

Jsem sportovec,
cvičím doma na zápraží,
slunce do mě praží
a ozónová díra na mě zírá.

Hova**

Jsem vyžrané hova**,
už nemám prachy ani na prádlo.

Co uvidím, to sežeru.
Žrádlo ze supermarketu,
to mi zažene dietu.

Jsem vyžrané hova**,
výplata mi padne na žrádlo.

Už nevím, co mám dělat
snad se z toho můžu,
tak jedině posrat.

Virtuální svět

Žiju si ve svém virtuálním světě,
sním o jiné planetě.

Kde si nebudou lidé závidět,
ale do budoucna s nadějí vzhlížet.

Na jiné planetě, s horami, jezery, loukami,
tam by líbilo se mi.
Snad se mi to splní,
i když za mnoho dní.
Tak budu snít dál...

Migrace

Dřív než vplíží se zima ze severu do krajiny tady,
ptáci ten čas poznají a dříve než se ujme vlády,
snad instinkt je žene za teplem v jižní dáli,
o něco dřív než se den úplně mlhou zkalí,
srazeni v řad klínovitý dlouhý,
jako šíp letí, provázeni znakem touhy.

To poslední čas pohody již zbývá,
kdy za nimi se člověk v oblak dívá,
a snad jim přeje ku dalekému letu,
aby šťastně stihli svoji jižní metu.

Ale tak tomu není, člověk tu nezapře sám sebe,
on přemýšlí, jak by srazit je mohl z nebe,
to zavilá zášť je závistivých lidí,
Že nezvládnou tě hořce nenávidí,
ale proto jim byla dána ta křídla smělá,
aby ve svém čase nad bažinu mělkou povyletěla.

ale běda těm kdo jsou jiní,
kdo se nepřízni situaci nepodřídí,
když se stane jejich říše těsná,
a věci v životě si jinak zařídí.

Když slavně vzhlednou k slunci v modrou výši
a nezmění je ani válka žabomyší,
takové u náš nic dobrého nečeká,
viděno očima občana Čecha.

Čech je zvlášť vyšlechtěná odrůda člověka,
jsa nespokojen doma, odcházel do daleka,
povahou ve světě již navždy čitelní budem,
jako něco mezi Hurvínkem a Švejkem.
Často zrazen svým přítelem, druhem,
zůstává sám v tom světě velikém.

Pokud jsi introvert, cítíš se skvěle,
extrovert, ten být sám snad ani nedovede,
narcis ten jenom hraje si na přítele,
proto se mu nikde žití nepovede.

„Lidé se často liší tím,
Jak používají svoji mysl...“
a naše mysl je emocionální,
vizuální a logická...
ideální je rovnováha v povaze člověka.

Souznění

Ten, kdo je mrtvý nepotřebuje kabát,
i kdyby ležel na ledě nebo na sněhu.
Ten, kdo má konat a nekoná, měl by se bát,
bude zklamán, jestliže očekává uznání a něhu.

O tom, co se má, nestačí jen mluvit,
jenom tak naoko, dobrozdání budít.
Myslíš, že pomůžeš tomu, kdo nouzi má když povíš,
tak se měj dobře, ale o jeho situaci nic nevíš!

Empatie nejsou šaty, možná proto se moc nenosí,
dnes každý jen svým bohatstvím honosí,
vždyť když chceš teplo doma mít,
také se musíš snažit ho nějak vyrobít.

Ale i slunce nám příjemné světlo a teplo dává,
proto projevovat vděčnost, se od nás lidí očekává.
Přemýšlej, jak projevít vděčnost, něhu, cit,
jestliže si přeješ kolem sebe příjemné teplo mít.

Za peníze můžeš koupit dům i vilu,
ale né domov, na to musíš vynaložit jinou sílu.
Je krásné, když tu sílu máš,
když víš, kde ji načerpáš.

Není vždy voda jako voda.

Není všechno vždy takové, jak se na první pohled zdá,
co když někdo do pramenité vody špetku jedu dá.

Není proto každá voda vhodná k pití,
ona je ale naše bytí.

Ona by třeba mohla ukončit Tvé žití,
ale nemusí ještě nutně zahubit nějaké kvítí.
Co však, je-li voda jenom špinavá a zkalená,
zřejmě skutečně bezpečná je voda balená.

Kdo takovou vodu nabízí, za ní odpovědný je,
tu každý s dobrým pocitem a chutí vypije.
Ten, kdo vodu stvořil, ten znamenitou věc nám dal,
nás rozumem vybavil, by každý s ní dobře nakládal.

Není tomu vždy tak a všude,
proto to s vodou do budoucna špatné bude.
Vodu je proto nutné chránit,
páchání nerozumné činnosti zabránit.

Takové lidi především nutné je vychovat,
proč mají kvůli takový, špinavou vodu lidé čepovat.
Znám zdroj, kde je voda ještě čistá,
a můžeš jí čerpat z jakéhokoliv místa.

Té vody, když se napiješ,
tělesně i duchovně ožiješ.
Pak už nikdy nebudeš mít žízeň,
když získáš u Toho, kdo vodu stvořil – přízeň.

O této možnosti lidi upozornil,
muž, který z pramene Jakoba vodu pil.
Ženě Samaritánce, o tom podrobně věci vysvětlil,
a taková voda i dnes umožní, abys i Ty věčně žil.

Trápení

Zvuk kyvadla nad námi,
v tichu tom, do srdce bodá mi.
Čas se nám snaží vysvětlit,
že za chvíli, že je zase nutno jít.

Dobrá zpráva jako vítr nás ovane,
v žití tomto, však mlha tu zůstane.
A všude u cesty přízrak zlý, těch, kteří šli tu a nedošli.
Nech, ať pár iluzí spálí mráz,
bez nich snad životem půjdeme snáz.

A i když uvíznu v závěji,
žij život s vírou a nadějí bude ti tepleji.
Obr – čas jde krokem líným,
a i když chceš být lepším, jiným, nezávislým už na mlíku,
naše žití podobné je trpaslíku.

V zákoutí se trpce smějem,
a nekonečný vesmír se plní dějem.
V poslední dech zítra serve
čas ty sny i plán skvoucí,
jimiž chceš ty mžiku červe,
do bran věčna drze tlouci.

Nejlíp je to žití celé,
lhostejností, vínem opít.
Jako píseň ve věžeňské cele,
bude našim žitím i krásná melodie znít.

Nebo dar úžasný, byl dán člověku,
ten stal se milníkem, který za dalším milníkem,
nám cestu značí k daleku.
Už není důvod být cynikem,
který myslí jen na nemoc zlou,
jenž na zemi je bez léků,
tam nahoře také nejsou všechny věci v pořádku.

Nás, ale často zajímá jenom pravda o člověku,
ale všechno je marnost, balená v pozlátku,
když přijde večer všech dnů, v našem pozdním věku,
a po něm noc, a žádné nové ráno.
Víra, naděje, a láska, změní to v pohádku,
to KRÁSNÉ RÁNO, nám lidem bude dáno.

Volba

Mé jméno je Kdosi Kterýkoliv,
nejsem narcis, a nestojím o cizí obdiv.
Jdu pomalu, jako ten,
kdo přichází z velké dálky, kdo přichází, jsa stále více překvapen.
Vida všude kolem samé války.
Bojím se, že nedojdu tam, kam chci,
nebo supi jeví zájem o mne.
Jako stín procházím tlačenicí,
všudypřítomné hrabivosti podlé.

Každý den je chtivý, jako hozené laso do vzduchu,
v něčem jsme na tom stejně jako ten kůň, který je loven.
V této záležitosti, která náleží sluchu,
rozdíl mezi námi a koněm je v mnohém.
Často se plahočíme – než kůň mnohem více,
koni, ale stačí jenom voda a píce.
Pravda občas mu dají chomout a opratě,
však i naše dny jsou často mamonem zavaté.

Proto už neumíme vidět krásu v životě,
přítom síla, zkušenosti i věk jsou pro nás důležité.
A y žijeme tak krátce, jako by to bylo pár vět,
a stromy ty žijí i tisíce let.
Nechceme v tom krátkém životě nic propást.
Ale i kdyby jsme chodili po hlavě a odmítali opratě,
budeme mít pod nohama nebe jako propast.
Tady na této planetě, je sice mnoho VIP,
ale ve srovnání s koněm jsme na tom všichni líp.

Kůň si totiž nemůže vybrat svého pána,
nám je ta možnost volby, svědomím dána.
A na správné volbě velmi záleží,
toho koho člověk poslouchá, tomu náleží.
Nebo jeden pán je mocný, ale krutý, a libuje si v obdivu,
už kdysi se stal vrahem a pravdu manipulativně mlží.
Teď na zemi vládne podivnou sférou vlivu,
ale i jeho dny jsou sečteny a jeho konec se blíží.

Co však z jistotou vím,
že jestliže mu člověk nějaký slouží, skončí zároveň s ním.
Druhý pán, ten o svůj majetek pečuje,
žádnému tvorů podle dokonalého práva neublízuje.
Ten kdo mu slouží, musí však loajální býti,
cesty vzpoury opustili, a po cestě pravdy jíti.
Nikdo nemůže na dvou židlích seděti,
nebo říkat, já o tom nechci nic věděti.
Vždyť On nám umožnil, abychom mohli slunce viděti.
A z toho, co zde vytvořil poučení býti.

Jsme nástroje

O jedné dražbě se historka vypráví,
všechno se prodalo, až na jedny housle staré.
O ty nikdo zájem zprvu nejeví,
ale byl tam člověk, který použil ty housle staré.

Uchopil je a na ně krásnou melodii zahrál,
a zvuk těch houslí starých všechny ohromil.
Potom velký zájem o ty staré housle nastal,
každý chtěl je mít, byť by je třeba přeplatil.

A ony za velkou sumu peněz prodaly se,
před chvílí, ale jak známo cenu žádnou neměly.
Ale ony do rukou mistra dostaly se,
a podobně i ty i já jsme takový nástroj domnělý.

A z této historky takové jedno poučení plyne,
biblické zásady nás chrání, jak jistě víte.
Proto vždy je nutné ujistit se, v čí rukou se nacházíme,
neboť koho posloucháte, tomu náležíte.

Proto buď ve střehu a na paměti měj,
manipulátorům se v životě vyhýbej.
Jedním manipulátorem je ovládán celý svět,
jen pošetilý může takovém manipulátorovi naletět.

Vynasnaž se vždy na straně Boha stát,
uplatňováním Jeho zásad si dobrý vztah uchovat.
Jen tak jako nástroj velkou cenu budeš mít,
můžeš pak přirozeně každého, slovem jen pohládit.

Dnes každý si fídlá melodii svou,
ale s takovým fídláním jenom mnohým na nervy jdou.
Staň se nástrojem v rukou Mistra,
i ty svou cenu získáš, to je záležitost víc než jistá.

Scéna tohoto světa se mění!

Žijeme v době absurdní!
Stali jsme se společností konzumní.
Jako stádo mající na krku zvonce,
jejich cinkání oznamuje čas konce.
Všude se nabízí nejrůznější zboží,
jsme tak zaměstnaní, že neslyšíme hlas Boží.

Laskavost, vlídnosti, úsměv nestojí nic,
přesto je těchto projevů málo a mohlo by být víc.
Copak se svět točí na opačnou stranu,
proč srazí mne, když opět těžce vstanu.
Proč lidé začali chodit pozpátku,
naruby přetočili tu krásnou pohádku.

Proč přestal svět v dobro věřit,
jen penězi chce všechno měřit.
Do krajiny zapomnění odešly naše sny,
bohatstvím kupuje si krásné dny.
Žebříček hodnot se rázem změnil,
syn si v něm přeje jen, aby po otci dědil.

Jeden druhému si tiše závidíme,
kdo v srdci bolest má, to nevidíme.
Milující srdce už nemá žádnou cenu,
krásné auto – tím zaujmeš moderní ženu.
Jen závist a zloba světu vládne,
upřímná a čistá láska tu bledne a chřadne.

Všechno je jinak, co je to za nemoc,
lidé jsou lhostejní k volání o pomoc.
Kdy naposled daroval si úsměv a pohlazení,
a nečekal jsi žádné navrácení.
Jak je to dlouho, co jsi jen tak bez vděku,
pomohl cizímu člověku.

Doba zvrácené hodnoty má,
dobrý člověk se v ní ztrácí a nevyzná.
To co nabízí nám tato doba, tento svět,
je krásně zabalená krabice, žádoucí na pohled.
TA KRABICE JE VŠAK PRÁZDNÁ!

Bilance života

Je podzim, listí opadává,
a chlad dívá se na mou maličkost.
Již brzy bílou stane se krajina,
co když moje srdce řekne dost.

Je podzim, listí opadává,
nám často v srdci dravou tíž.
Bílá je už i moje hlava,
se vzdorem jdu k hrobu blíž.

Je podzim, listí opadává,
ustaly i libosti zpěvu.
Je tady někdo, kdo mi stále sílu dává,
proto pokládám naději na místo hněvu.

Je podzim, a listí opadává,
kdo se nenechá přemoci pravdou,
ten bude přemožen omylem a prohrává.
Po cestě pravdy již mnozí lidé jdou.

Je podzim, a listí opadává,
jak prožil jsem ty léta,
teč stále častěji přemýšlí moje hlava.
Po tom co bylo špatné ať je veta.

Je podzim, a listí stále opadává,
víc jsem toužil než jsem proved,
přijímal jsem co Tvůrce dává, však neříkám,
že se mi ten život poved.

Je podzim, a listí stále opadává,
jiným jsem víc než sobě sloužil,
často po lepším životě jsem toužil.
Pikmalion mi však ponaučení dává!

Je podzim, a listí stále opadává,
co jsem ztratil to nevážím,
dnes často ustoupím, kde překážím.
A to je celá lidská sláva.

Je podzim, a listí stále opadává,
CARPE DIEM – zvolá kdosi,
užívat si den je přece věci práva,
teď mi to zní jak marné cosi.

Je podzim, a listí otrhává,
rozdívám umění se dívat, nebýt sebestředný.
Dokonalost skrytá v detailu bývá,
vidět to hezké i v tom co je všední!

Je podzim, a listí otrhává,
vždyť člověk i strom dlouho, dlouho zrají,
a je jim třeba lásky, tepla, něhy,
úrodu až po létech nám dají,
a někdy je ubičující sněhy,
i to se v tomto světě marností stává!

Generace na odchodu

Tam, kde je vůle, tam je i cesta.
Nám známá to budovatelská gesta.
Takto poskládaná slova mají vždy velkou váhu.
Potřebujeme je slyšet, abychom vymáčkli nějakou snahu.

Jak a co udělat, kdy a čím, poctivě a čestně,
je v této době, s tím co nám zbylo těžké děsně.
Dříve jsme snahu a úsilí měřili na pětiletku.
I tehdy z toho někteří borci měli depku.

My se ale, ani dnes jen tak nevzdáme,
je fakt, že na mnohé výkony se už jenom díváme.
Když jsme řekli, že pětiletku beze zbytku splníme,
tak ji splníme, i kdyby to mělo trvat osm let.

Dnes máme aspoň o čem vnoučatům vyprávět,
musíme jim přeci vybudovat jakýsi ten charakter.
A ten život, aby dostal ten správný směr.
Dnes je každý důchodce umělec Národní,
když z těmi penězi co dostane, přežije třicet dní.

Na štěstí jsou i jiné priority a cíle,
ale nápady, jak toho dosáhnout vzdálené jsou na míle.
Nevzdávej to! Život je náročný, ale krásný – třeba jen chtít,
naučit se i z maličností radost mít.

Dnes často, čas trávíme v sanatoriích, kde je klid,
po tom teď nejčastěji toužíme, chceme ho mít.
Ten, kdo je koumák, najde si čas,
aby vše v životě splnil včas.

Demel Milan
Básničky 2

Spoluautor J. D.

Textová úprava Kristýna Rajglová

Druhé vydání 2018, Frýdek-Místek

Email: demel.milan@seznam.cz

Facebook: Demel Milan